

TWT 1044 – Стражар

Годинама читам Свето писмо и многе ствари ме задивљују. Једна од њих је чекање. Мислим на Божије чекање и људско чекање. Читамо да су неки људи вере годинама, па и деценијама чекали на испуњење Божијих испуњења. Неки и по три деценије. Наравно, постоје и пророштва која се тичу народа. Нека од њих су позитивна, нека негативна и чекају се вековима. Тако је са божанским тајмингом, са Божијим распоредом. Бог је контролор времена и код појединих народа и код целог човечанства. Ово је важно за нас и наша чекања на Божије деловање. Посебно онда када нам је тешко, када смо у потреби за неким обликом ослобођења, од неког притиска, неизвесности или болести. Хтео бих да у том смислу погледамо Псалом 130. Ево те предивне молитве:

“Из дубине свог очаја призивам те, о Господе. Глас мој почуј, Господару, послушај ме с пуно пажње кад за помоћ вапим теби. Ако гледаш грех, Господе, тад ко може да опстане на твом суду, Господару? Али ти си Бог што прашта, зато смо ти привржени. Ја се надам у Господа, нада му се душа моја. Очекујем да се збуде оно што је обећао. Очекујем Бога мога очекујем чежњивије но стражари зору рану, но стражари зору рану. Нека теби, Израилу, Господ буде узданица! Јер је милост у Господа, много пута он избавља, избавиће Израилу од његових свих кривица.”

Ово је једна од молитава вапаја из дубине невоље. Неки преводи кажу “из јаме”. Знате, неколико људи у Писму је било дословно затворено, бачено у јаму. Сетимо се патријарха Јосифа кога су тамо бацила рођена браћа. Био је то неки суви бунар. Ту је и пророк Јеремија. И он је био бачен у неку затворску рупу. У она времена тамнице су биле баш такве, као кавези, рупетине смишљене за најгоре муке, прави гробови за живе без светла, ваздуха и простора. Замислите несрећнике који су запомагали одатле! Ништа боље није ни данас у неким деловима света где се хришћани прогањају и убијају. И они страдају на оваквим местима. И они вапе Богу за избављење из ових чемерних рупа.

Овај Псалом је молитва очајног Давида у невољи. Он ваши Богу да га спаси. Али, занимљиво је шта он прво спомиње: свој грех. Зна да пре Богом нико не може да опстане као грешник. То што смо живи јесте само због његовог праштања. Зато нас Библија позива да се бојимо Бога. Зато је Исусово име узнад сваког имена. Зато ће му се поклонити све живо на земљи, над земљом и под земљом. Сви ће признати да он Господ на свалу Бога Оца. Зашто? Зато што је преславан, свемоћан, свеправедан? Да, он је све то, али не због тога већ због његове несхватљиве милости и љубави.

Нико од нас не зна шта му дан а шта ноћ доноси. Много тога је још пре нама. А у томе је и оно што нас баца у разне јаме очајања и вапаја, у јаме бриге и зебње. Јуче је све било нормално, а онда преко ноћи се све обрушило на нас. Почуј мој глас, Господару! Послушај ме с много пажње – вапи Давид. И ми се овако молимо и често сумњамо да ли нас небо чује. Да, Бог нас чује. Стало му је да искажемо веру и наду у њега, да стражаримо онда када је најтеже јер нам решења не стижу експресном поштом. У нашој природи је да не волимо бол и да хоћемо

решења сад и одмах. Али тада нам вера никада не би расла. ако би нам у животу све било потаман, никада се не би мењали и напредовали. Неволје јачају нашу веру. Нема друге. Узалуд тражимо пречице до духовне зрелости.

Али, у овом Псалму је посебно занимљива слика стражара. Давид каже: “Очекујем Бога мога, очекујем чежњивије но стражари зору рану, но стражари зору рану.” Дивна слика. Стражари ноћу страхују од наглог и скоро невидљивог напада. Једва чекају прве зраке зоре! И ми упорно назиремо шта нам долази из будућности, шкиљимо у мрак неизвесности. Али, не вреди нам. Зато Давид схата да је Бог – како каже – једина узданица. За нас је ова слика прошлост, иако као никада у историји не страхујемо за своју сигурност. На све стране имамо и људе и средства која нас штите. Ипак, и даље се не осећамо сигурни. Стопа криминала непрестано расте.

Зато као људи вере знамо да су сва помоћ и заштита у Богу. И ми чекамо његову зору. А та зора је долазак Исуса Христа и вечни живот у њему. Он ускоро долази да успостави своје Царство на земљи. А до тада нам је дао своју утеху, своју наду. Ми не можемо да прозремо у будућност, да видимо шта нас чека. Много тога нас брине али све то предајемо Богу. У њега се поздајемо. Он је наша заштита, наш чувар! Зато никада не губите наду у њега. Предајте му бриге, зебње и све сличне терете. Надам се да и ви, као ја, једва чејате Христов долазак, једва чекате његову зору и тај славни дан откупљења. Зато пазимо на себе, јер само смо за нас и одговорни. Не можемо да зауставимо невоље али можемо да будемо спремни за њих у вери и нади. Не будимо лењи. Пазимо! Стражаримо! Будимо спремни! И – зора спасења је већ ту.